

כה זקוקים לנחמה

בָּאנוּ לְהִיּוֹת אִתְּכֶם, לְדַמֵּעַ אִתְּכֶם לְחִבֵּק וְלַחַת כּוֹחוֹת. הַיָּדִים וְהַלֵּב מוֹשָׁטִים אֵלֵיכֶם בְּשָׁעוֹת הַקְּשׁוֹת הָאֵלֶּה, בְּיָמִים הַקְּרוֹבִים, וְגַם בְּיָמִים הַלֵּא פְּשׁוּטִים שְׂיָבוֹאוּ אַחֲרֵיהֶם. לְבוֹתֵינוּ וְתַפְלוּתֵינוּ אִתְּכֶם, שֶׁכֵּן כָּלְנוּ יַחַד חֵלֶק מִקְּהֵלָה גְּדוּלָּה, קְהֵלֶת עִם יִשְׂרָאֵל, שְׁעוֹטְפַת אִתְּכֶם. רוֹצִים לַעֲזֹר לְשָׂאֵב כּוֹחוֹת מִתּוֹךְ הַיַּחַד שְׁלֵנוּ, וּמִתּוֹךְ אֲמוּנָה, וְ"מִחָּה ה' אֱלֹהִים דְּמַעָּה מֵעַל כָּל פְּנִים וְחֹרֶפֶת עִמּוֹ יִסִּיר מֵעַל כָּל הָאָרֶץ" (יִשְׁעִיָּהוּ כָּה) (יִשְׁעִיָּהוּ כָּה)

תפילות לעת הזאת

תפילה לפדיון שבויים

אֱלֹהֵינוּ מִתִּיר הָאֲסוּרִים, מְשֻׁבְּבֵי לְדָוָךְ,
מְשֻׁבְּבֵי לַעֲתוֹת בְּצָרָה (תְּהִלִּים ט)
שְׁלַח, הַצֵּלָה שְׁלַמָּה וּפְדִיּוֹן גָּמוּר לְנִתּוּנֵים בְּשָׂבִי אוֹיֵב:
חֲזָקֵי רוּחַם, הַבִּיאֵי לָהֶם אֶת תְּפִלָּתֵנוּ לְשִׁמְרָם מֵרַע.
תְּנֵי בֵינָה בְּלֵב אוֹיֵב לְהַשִּׁיבָם בְּשִׁלְמוֹת גּוֹף וְנַפְשׁוֹ.
תְּנֵי תְּבוּנָה בְּלוֹחֲמֵי צֹהַ"ל לְחִלְצָם בְּלֹא אֲבוּד נַפְשׁוֹת.
תֵּן לְכָל בְּנֵי וּבְנוֹת אֲבֹרָהָם,
שְׁרָה וְהִגֵּר אֶת עוֹ הָרוּחַ
וְאִמְצָה הַלֵּב לְהַתִּיר כְּבִלֵי שָׂבִי וְלַחֲיוֹת חַיֵּי חֲרוּת.
יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֶהוּ עִמּוֹ אֲנִכִּי בְּצָרָה אֲחִלְצָהוּ וְאֲכַבְּדֶהוּ (תְּהִלִּים צא)
וְנֹאמֶר, אָמֵן.

– הרב עפר שבת בית הלחמי

תְּפִלָּה יֵשׁ בָּנוּ שֶׁתִּלְכוּ וְתִבּוֹאוּ בְּשִׁלּוּם
וּבְבִטְחָה אֶל כָּל מַחֲזוֹת חִפְצְכֶם.
וְשָׁקֵט תִּמְצָאוּ בְּכָל שִׁתְּלֶךְ נַפְשְׁכֶם
וְחוֹן וְחֶסֶד וְרַחֲמִים.
שְׁלֹא יוֹכְלוּ לָכֶם כָּל פְּרַעַנְיּוֹת
שֶׁמִּתְרַגְּשׁוֹת וּבָאוֹת בְּדַרְכְּכֶם.
יְהִיוּ מַעֲשֵׂיכֶם טוֹבִים – נְתִיבְכֶם אֶמֶת וּפְעֻלְכֶם תְּמִים.
כֹּחַ מִצְאוּ לַעֲבֹר אֶת מִבְּחַנֵּי הָאֵשׁ
וּבְטָחָה לְהִלָּךְ לְיָמֵים הַבָּאִים.
וּכְשֶׁתְּשׁוּבוּ לְכָאן, עֵיפִים, בְּדַרְךְ הָעוֹלָה
נְחַבֵּק אִתְּכֶם שְׁקִטִים וְאוֹהֲבִים, חֲסֵרֵי מְלָה
נִרְצָה בְּעֵינֵיכֶם, בֵּין הַלְּהָבוֹת הַדּוֹעֵכוֹת
אֶת נִיצוֹצוֹת נְשִׁמְתָה שֶׁל הַחֲמֵלָה
וְאֶת יְפֵי הַנֶּפֶשׁ שְׁלֹא חִדְּלָה

– בני תלמי

אֲחִינוּ וְאֲחִיוֹתֵינוּ כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל
שׁ בְּצָרָה וּבְשִׁבְיָה
בֵּין בָּיִם וּבֵין בֵּיבְשָׁה
הַמְּקוֹם יְרוּחַם עֲלֵיהֶם/וּ יוֹצִיא/וּם מִצָּרָה לְדוּחָה
מִתְּפִלָּה לְאוֹרָה
וּמִשְׁעִבּוּד לְגִאֲלָה
הַשְׁתָּא בְּעִגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב
וְאִמְרוּ אָמֵן

מה את רואה:
בלונים פורחים אני רואה,
עופות צווחים, נוצות, נוצות על הפתחים,
אב מוליך עגלת תינקת, קפוא באמצע התנועה

מה את רואה:
אש בוערת בחנות פרחים, אני רואה,
בתוך הבית ילדים טובים, אישונים זורחים
קסדות אופניים לראשם מפתח תותחים
אישה צועקת אל הטלפון בלהת שמועה

מה את רואה:
אני לא רואה, אני שומעת אלהים בוכים
מאחורי אילן גבה או בתוך שייחים
רק אם בשר ודם סוככת על האפרוחים, ובכנפיה
רחמי כל העולם זורחים, איך היא נטרפת
בשני חיה רעה

מה את רואה, אני רואה
היינו משנים. כסטה השמש אפר מלאכים
תנים חרצו שן בשדותיני, כל הילדים פקוחים
לא נישן יותר אף פעם, העיד אותנו חשף אלהים

– רוני אלדד

במדורות מלחמה, בדלקה, בשרפה,
בין ימים סוערים של הדם,
הנני מבעירה פנסי הקטן,
לחפשו, לחפש בן-אדם.
שלהבות השרפה מדעיכות פנסי,
אוד האש מסנור את עיני;
איך אביט, איך אראה, איך אדע, איך אכיר,
כשהוא יעמד לפני?
תן סימן, אלהים, תן סימן על מצחו,
כי באש, בדלקה ובדם,
כן אכיר את הדיק הטוהר, הנצחי,
את אשר חפשותיו: בן-אדם.

– חנה סנש נהלל, 11.10.1940

הבתים שם דומים לשלי
גם השבילים הסדוקים קצת,
והדשא שבין הגדרות,
קצת מזהיב בקצוות,
העצים מסביב שצובעים את הכל מסביב בירוק
פה ושם
נעל שכלב לקח לנשנש מאחת החצרות
וקורקינט ואופוןכודר
מחכים לילדים שיחזרו לשחק
ולרוץ וליפול ולעוף ולחלום

וזה היה יכול להיות הבית שלי
וזה היה יכול להיות השביל מתחתיו
והדשא שלי
והכדור והאופן והכדור שלהן
זרקים בצד

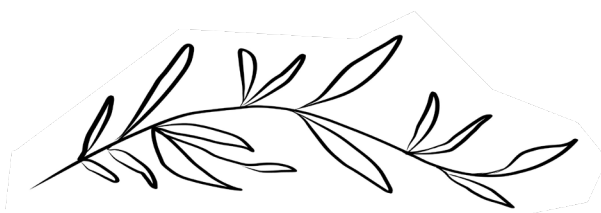
ואין כבר מי שירים ויזרוק ויפיל ויעוף ויחלום
ומסביב
העצים שעומדים ושותקים, דוממים
כורעים ומשתחווים ברוח הרעה הזאת
לכאן ולכאן ולכאן ולכאן
ולא מצליחים לברוח.

– הרב מורי לידר

”תני לצער את כל המרחב וההגנה הנחוצים להם בתוכך”

תני לצער את כל המרחב וההגנה הנחוצים להם
בתוכך, משום שאם כל אחד ישא את היגון שלו בכנות
ובאומץ, הצער שכעת ממלא את העולם ישכך.
אין מילים שידעו לתאר את גודל הכאב ואולי
רק השירה תתן לדמעות לזלוג מעומק השבר אל הים הגדול

– אתי הילסום

מְבַקֵּשׁ מְקוֹם שְׁקֵט עָלָיו תּוֹנַח הַנֶּפֶשׁ.
לְכַמָּה רִגְעִים בְּלִבְד.
מְבַקֵּשׁ מְקוֹם שִׁישֵׁמֶשׁ מְדַרְדֵּר לְכַף הַרְגֵל.
לְכַמָּה רִגְעִים בְּלִבְד.

מְבַקֵּשׁ עֲצִיץ, עֵלֶה, גִּבְעוּל, אוֹ שִׁיחַ, שֶׁלֹּא יִקּוּם
וְיִתְקַפֵּל כִּשְׁהָיָא תְּבוּאָה. לְכַמָּה רִגְעִים בְּלִבְד.
מְבַקֵּשׁ דְּבוּר אֶחָד, נְקִי, נְעִים וְחֵם שִׁישֵׁמֶשׁ סִפְסֵל
מְקַלֵּט, לְמִישָׁהּ, קְרוֹבָה שְׁלִי, יְלֵדָה-יוֹנָה, נִפְשֵׁי שְׁלִי
אֲשֶׁר יִצְאָה מִן הַחִיבָה, לְכַמָּה רִגְעִים, בְּשַׁעוֹת הַבְּקָר,
וְלֹא מִצְאָה מְאֹז מְנוּחַ לְדַגְלָהּ.

– אדמיאל קוסמן, "מבוקש"

לֹא לְטַבֵּעַ
לְהֶאֱחֹז בְּעֵנֶף הַקְּרוֹב
לֹא לְהִסְחֵף בְּנֶהָר
לְבַחֵד הֵיטֵב שְׁיֵהִיָּה בְּהַשְׁגַּיִד
שִׁיחֲזִיק אֶת מִשְׁקַל הַנֶּפֶשׁ
לְאֶרֶץ זְמַן
וּבְשׁוֹךְ סִעָרָה
לְגִלּוֹת שְׁאֵת גִּזְעַ

– עידית ברק, "ענף"

יבוא יום ונצטרך לבנות לנו עולם חדש, ועל כל פשע וכל
זוועה עלינו לענות באהבה וטוב לב, שהם תוצאה של מאבק
פנימי. מותר לנו לסבול, אבל לא להיכנע לסבל.

– אתי הילסום

גילו אצלי סתימה
בזרימת הדם לנפש
ככל הנראה, על רקע
צריכה מוגברת של
מצוקות

עכשיו, כך הסביר לי הרופא
הצטבר כל כך הרבה כאב
ואין מעבר של תקווה.
כעת, הוא אמר
את הכאב ניתן לנקות
אך התקווה
חייבת להתקבל
בהנשמה מנפש לנפש

– מיטל חודורקובסקי, "מנשם רופא"

לפְעֵמִים אִמְהוֹת שְׁבוּרוֹת מִתְפַּרְקוֹת בְּלִילוֹת
וְקִמּוֹת בְּבִקּוֹר חֲזָקוֹת כְּלִבֵּיאוֹת
זֶה לֹא כִּי הַשְּׁבָרִים הִתְאַחוּ בְּלִילָה
זֶה לֹא כִּי הַדְּאָגָה הִתְחַלְפָה בְּשִׁלּוֹה
זֶה לֹא כִּי נִגְמְרוּ לָהֶן כָּל הַדְּמָעוֹת
זֶה כִּי לֵב שְׁבוּר אֶחָד
שֶׁל יֶלֶד אֶחָד
צָרִיךְ אִמָּא אֶחַת עִם לֵב שְׁלָם

– טל כהן קולקר

דָּקָה דּוּמְיָה לְעֵלִים
שֶׁנִּשְׁדָּרוּ בְּאִמְצַע הַסְּתִי
וְדָקָה דּוּמְיָה לְמַלִּים
שֶׁאֲמַרְנוּ כְּאִלוּ לְשׂוּא
דָּקָה דּוּמְיָה לְפִרְחִים
שֶׁנִּבְלָו מִבְּלֵי שְׁנֵי גֵישׁ
וְדָקָה דּוּמְיָה לְצִפּוֹר
שֶׁרָצְתָה לְחַצוֹת אֶת הַכְּבִישׁ
דָּקָה דּוּמְיָה לְאִשָּׁה
שֶׁהִיְתָה אֲצִלֵי בְחִלּוּם
דָּקָה דּוּמְיָה לְפִגְיֵשָׁה
שֶׁלֹּא הִתְקִימָה עַד הַיּוֹם
דָּקָה דּוּמְיָה וְשִׁקְטָה
לְשִׁירִים בְּאִפְן כָּלְלִי
וְלְכָל אֶהְבָּה שֶׁהִיְתָה
יְכוּלָה לְהִיּוֹת גַּם שְׁלִי

לְזַכֵּר צְבָעִים שְׂגוּעוּ
בִּיחַד אֲתִי וְשִׁנּוֹתֵי
לְזַכֵּר הַלִּילָה הַהוּא
שֶׁמָּאזְ נִעְלַמְנוּ עֵקְבוֹתֵי
דָּקָה דּוּמְיָה לְאֲבִיב
שֶׁחֲלַף כְּאֵן מִבְּלֵי לְעַזֵּר
וְדָקָה דּוּמְיָה לְכָל מִי
שֶׁהֲלֵךְ וְשָׁכַח אִיךְ לְחַזֵּר

וְלְזַכֵּר כָּל מִי שֶׁזָּכַר
כְּמָה פִּעַם הָיִיתְ לְצַדִּי
לְזַכֵּר הַלִּילָה הַזֶּה
שֶׁרֹאָה אוֹתִי כְּאֵן לְבַדִּי
הַמּוֹן דְּקוֹת דּוּמְיָה
לְכָל מָה שֶׁחֲלַף וְכּוֹאֵב
הַקְּשִׁיבוּ עֲכָשׁוּ לְצִפְיָה
שֶׁיֵּשׁ לִי בְּתוֹךְ הַלֵּב

**– "דָּקָה דּוּמְיָה לְעֵלִים"
יוֹנָתָן גִּפְן, לַחֲן: מִתִּי כִסְפִי**

עוֹד יֵשׁ מִפְּרֵשׁ לְבֵן בְּאִפְקֵי
מוֹל עֵנָן שֶׁחֹר כְּבֵד
כָּל שֶׁנִּבְקֶשׁ לוֹ יְהִי.
וְאִם בְּחִלּוֹנוֹת הָעֵרֶב
אוֹר נִרוֹת הַחַג רוֹעֵד
כָּל שֶׁנִּבְקֶשׁ לוֹ יְהִי.
לוֹ יְהִי, לוֹ יְהִי,
אֲנֵא לוֹ יְהִי
כָּל שֶׁנִּבְקֶשׁ לוֹ יְהִי.
אִם הַמְּבֹשֵׁר עוֹמֵד בְּדִלְת
תָּן מְלֵה טוֹבָה בְּפִי,
כָּל שֶׁנִּבְקֶשׁ לוֹ יְהִי.
אִם נִפְשֶׁךְ לְמוֹת שׁוֹאֵלֶת
מִפְּרִיחָה וּמֵאִסִּיף
כָּל שֶׁנִּבְקֶשׁ לוֹ יְהִי.
לוֹ יְהִי לוֹ יְהִי...

מָה קוֹל עֲנוֹת אֲנִי שׁוֹמֵעַ,
קוֹל שׁוֹפֵר וְקוֹל תְּפִים
כָּל שֶׁנִּבְקֶשׁ לוֹ יְהִי.
לוֹ תִשְׁמַע בְּתוֹךְ כָּל אֵלֶה
גַּם תִּפְלֶה אַחַת מִפִּי
כָּל שֶׁנִּבְקֶשׁ לוֹ יְהִי.
לוֹ יְהִי לוֹ יְהִי...
בְּתוֹךְ שְׁכוּנָה קְטַנָּה מוֹצֵלֶת
בֵּית קֵט עִם גַּג אָדָם
כָּל שֶׁנִּבְקֶשׁ לוֹ יְהִי.
זֶה סוּף הַקִּיץ סוּף הַדְּרֹךְ,
תָּן לָהֶם לְשׁוֹב הַלּוּם,
כָּל שֶׁנִּבְקֶשׁ לוֹ יְהִי.
לוֹ יְהִי לוֹ יְהִי...

וְאִם פְּתֹאוֹם יִזְרַח מֵאִפְלֵ
עַל רֵאשֵׁנוּ אוֹר כּוֹכֵב,
כָּל שֶׁנִּבְקֶשׁ לוֹ יְהִי.
אֲז תָּן שְׁלֹחַ וְתָן גַּם כַּחַ
לְכָל אֵלֶה שֶׁנֹּאֶהְבָּ,
כָּל שֶׁנִּבְקֶשׁ לוֹ יְהִי.
לוֹ יְהִי, לוֹ יְהִי,
אֲנֵא לוֹ יְהִי
כָּל שֶׁנִּבְקֶשׁ לוֹ יְהִי

– נַעֲמִי שֶׁמֶר, "לוֹ יְהִי"

וְלִכְאוּרָה עֵסְקֵנוּ בְּשִׁלְנוּ
רַק בְּשִׁלְנוּ
בְּלֵי לְבָבֶשׁ גְּדוּלוֹת וּנְצוּרוֹת.
שְׁלֹחַ מוֹפְרָת
וּכְבֵּד אַחֲרָת.
וְאִין טַעַם לְכִסּוֹת
כִּי בִפְתַח נִכְנָסוֹת
הַתְּמוּדוֹת.
מִי שֶׁצִּמָּא לְכָל מַחְוָה שֶׁל חֶסֶד
אֲזֵנוּ תוֹפֶסֶת
אִיךְ הַקְּרִיאוֹת חוֹצוֹת אֶת הַרְחוֹב
שׁוֹאֵל עֲדִין
שׁוֹאֵל מֵאִין
כֵּן מֵאִין כְּחוֹת לְשֶׁאֵב.
זֶה בְּזוֹ נְבִיט
וְנִתְמָה שְׁנֵית
אִם רָאִינוּ נִכּוֹנָה.
לְפַעֲמִים אֲנִי
לְפַעֲמִים אֲתָה
כֹּה זְקוּקִים לְנִחְמָה.
מִי שֶׁחָוָה אֶת בְּעֵרַת הַקִּיץ
לְבוּ לְבַיִת
וּפְנֵי הַנוֹף רָאִי לְחֻרְדוֹתָיו.
אֶת מִי יִשְׁבִּיעַ
אֶת מִי יִרְגִיעַ
וְעַל מָה יִתְפַּלֵּל עַד סְתּוֹ.
זֶה בְּזוֹ נְבִיט...

– נָתָן יוֹנָתָן

– "נַחֲמָה", רַחֵל שְׁפִירָא, לַחֲן: נוֹרִית הִירֵשׁ

תְּגִיד לִי אִיךְ לְעַצֵּר אֶת הַדְּמָעוֹת
תְּגִיד לִי אִיפֹה יֵשׁ עוֹלָם אַחַר לַחֲיוֹת
תְּגִיד לִי לָמָּה אִין אֲמַת רַק הַזְּיוֹת
אֲז לָמָּה לְנִסּוֹת וּלְהַמְשִׁיךְ עֲכָשׁוּ לְבִכּוֹת
תְּגִיד לִי אִיךְ לְעַצֵּר אֶת הַדְּמָעוֹת
תְּגִיד לִי אִיפֹה יֵשׁ עוֹלָם אַחַר לַחֲיוֹת
כְּשֶׁאֲנִשִּׁים רְצִים אֶל תִּפְתּוֹת כְּמוֹ אֵלִים
אֲנִי אֲרוּץ אֶל תּוֹךְ הָאֵשׁ אִם יִחְזְרוּ מִשָּׁם
תְּגִיד לִי אִיךְ עִם הַמָּוֹת אֲתָה חַי
מִסְּתִיר הַדְּמָעוֹת בְּכָל לִילָה תְּגִיד לִי עַד מִתִּי
הָאֵשׁ שֶׁקוֹרֵאת לִי לֹא נִמְצָאת שָׁם בְּאֲמַת
וְזֶה שְׁנַעְלָם, הָאֵם יִחְזֹר אוֹ כְּבֵד מִתּוֹ?!

לְאֲרֹךְ הַיָּם
אִין גְּלִים יֵשׁ עוֹלָם
שֶׁנִּשְׁבֵּר לְרִסְסִים עַל הַמּוֹחַ

– "לְאֲרֹךְ הַיָּם", אִילָה אֲשֶׁרֻב

